

Viera v Boha

Rád by som sa v tomto príhovore zmienil o našom vzťahu k Bohu. Nad tým, kým pre nás každého osobne Boh je, nad tým, ako o Bohu hovoríme, a ako reagujeme na zmienku o ňom.

Mnohým ľuďom, ale aj niektorým veriacich, je trápne, keď majú hovoriť o Bohu. Nedokážu o ňom hovoriť bez zábran. Vždy mám nedobry pocit, keď niekto hovorí o Bohu, a pritom používa ukazovacie zámeno „ten“ - „ten Boh, a pod.“ V slovenskom jazyku sa ukazovacie zámeno v spojení s podstatným menom používa len veľmi zriedkavo. Ale v iných jazykoch, v ktorých je pravidlom používať pred každým podstatným menom člen - ten človek, tá žena, tá vec - sa v spojení s Bohom nikdy nepoužíva. Hovorí sa jednoducho Boh. Prečo sa zrazu v človeku, v jeho ústach, objaví úplne iný, gramaticky nesprávny tvar „ten Boh“? Je to bezpochyby podvedomý prejav - prejav pocitu neistoty, prešľapovania, rozpakov, alebo hanblivosti - nebudem vyzeráť veľmi zbožne, keď jednoducho poviem s presvedčením „Boh“, „Ježiš“ a podobne? Nechceme týmto zámenom „ten“ niečo predstierať, lebo si vytvorí určitý odstup? Aký je náš vzťah k Bohu? Nie je Boh pre nás veľmi vzdialený, jednoducho „ten“?

A tu sme pri probléme viery. Čo to vlastne viera je? Viera nie je jednoduché konštatovanie „takto to je“. Že Boh existuje, to ešte neznamená, že toto je viera. Pokiaľ je ešte „ten“ Boh, potom ešte nie je „On“, potom ešte nie je „Ty“.

A tu sme pri podstate viery. Viera začína tam, kde Boh je pre mňa „Ty“. A potom už nie je „ten Boh“, ale len „Boh“.

Nikto nepovie „ten otec“, „ten syn“, „tá matka“ - ale povie jednoducho otec, syn, matka.

Ako teda dospejeme k viere? K tej pravej a skutočnej viere, ktorá nie je len akousi vedeckou domnienkou, dospejeme predovšetkým vzťahom, svojim životom a úctou!

Najväčším nepriateľom viery je neúcta. Myslím tým tú základnú neúctu voči

skutočnosti. Neúctu moderného človeka k prírode, k druhému človeku, voči telu, ale aj voči duši. Neúctu, ktorá sa na všetko pozerá iba ako na prostriedok, ako na zisk, ako na úžitok.

Počas svojej kňazskej služby som mal možnosť spoznať množstvo ľudí s rozličnými názormi na vieru. Raz som mal možnosť spoznať aj jednu mladú rodinu. Pýtali sa ma na rozličné veci. Mali o všetko záujem. Po dlhšom rozhovore mi otec rodiny prezradil, že je umelec, akademický sochár. Ale prezradil mi aj to, že ešte len pred pár rokmi úprimne uveril v Boha. Keď som sa ho opýtal, ako k tomu došlo, vtedy mi povedal toto: „Veď každá sedmokráska svedčí o existencii Boha a jeho prítomnosti“.

Pochopil som, že tohto človeka priviedla k jeho viere v Boha predovšetkým úcta. Úcta k sedmokráske. V sedmokráske nespozoroval a nevidel len obyčajnú trávu, ktorá je len pokrmom pre zajacov. Pre neho znamenala niečo, čo vyžaruje zo svojho vnútra, skromnú krásu, podobu, tvar. Niečo, čo zjavuje tajomstvo, ktoré sa nachádza v hĺbke. Niečo, čo nie je dosiahnuteľné ani mikroskopom, ani analýzou, ale srdcom. Srdcom, ktoré dokáže žasnúť. Filozof Imanuel Kant hovoril: „Dve veci ma naplňujú úžasom: hviezdna obloha, ktorá je nado mnou a mravný zákon v človekovi.“ Postoj úcty teda objavuje, že veci okolo nás nie sú len použiteľné, ale že sú aj krásne, oslovujúce, zjavujúce. Človek v nich objavuje tajomstvo, ktoré sa postupne odhaľuje - tajomstvo Boha.

Boh sa nám zjavuje v kráse a múdrosti prírody. A toto tajomstvo dokáže pochopiť len srdce, ktoré je preniknuté úctou. Príroda zjavuje Boha.

Ešte dokonalejším spôsobom sa Boh zjavuje vo svojom vtelenom Synovi, Ježišovi Kristovi, v ktorom zjavuje nielen dokonalosť človeka, ale predovšetkým dokonalosť Božiu - dokonalosť Boha.

R.: Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.

1. Pána chcem velebiť v každom čase, moje ústa budú ho vždy chváliť.
2. V Pánovi sa bude chváliť moja duša; nechže to počujú pokorní a nech sa tešia.
- R
3. Vy, jeho svätí, bojte sa Pána, veď bohabojní núdzu nemajú.
4. Boháči sa nabedia a nahladujú, ale tým, čo hľadajú Pána, nijaké dobro chybať nebude.
- R.
5. Podte, deti, čujte ma, naučím vás bázi Pánovej.
6. Miluje niekto život a chce požívať dobro v šťastných dňoch?
- R.
7. Zdržuj svoj jazyk od zlého a svoje pery od reči úlisnej.
8. Unikaj pred zlom a dobre rob, hľadaj pokoj a usiluj sa oň.
- R

Chlieb pre život

Ľudia počúvali Ježiša a najedli sa chleba, ktorý pre nich rozmožnil. Páčilo sa im, že sa nasýtili, no, žiaľ, nenašli spojitosť medzi chlebom, ktorý im Ježiš ponúkol, a slovom, ktorým ich posilňoval. Nepochopili, že stredobodom celej udalosti bol práve Ježiš Kristus sýtiaci každého človeka pre večný život. Kto bude jesť z chleba, ktorý dáva, „bude žiť naveky“ (Jn 6, 51). On sám je tým chlebom, lebo chce rozdať seba medzi ľuďmi: „A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“ (Jn 6,51).

Také slová pre nezasvätených zneli už ani nie záhadne, ale úplne nevhodne. Preto pobúrení a nahnevaní vraveli: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?“ (Jn 6, 52). Nuž, vzaté doslova, človeka skutočne musí striasť od hrôzy a znechutenia pri pomyslení, že by mal jesť ľudské mäso. To je úplne absurdné!

A to zvlášť u Židov, kde bolo prísne zakázané užívať čo i len krv zabitých zvierat, nieto ešte ľudskú. Lenže práve slávnostný spôsob, akým sa vyjadruje Ježiš, veľmi dobre poznajúci spomenuté prísne predpisy, zásadne prevyšuje každé plytké dohadovanie sa o možnom jedení jeho ľudského tela. A Ježiš ešte spečatil splnenie svojej požiadavky príslubom večného života. Kto má účasť na chlebe, ktorý sa rozmnožuje skrze Krista, s Kristom a v Kristovi, dostáva jeho prijímaním účasť na živote Boha a presahuje tým vlastnú smrť. Jedine v Ježišovi je človek povolán na večný život. Chlieb a víno sú Ježišovým telom, pravým pokrmom, ktorý nám dáva jesť a vyživuje nás pre večný život. Ježišova požiadavka jesť jeho telo a piť jeho krv platí od chvíle jej vyslovenia až do súčasnosti.

Róbert Bezák

V nedeľu **6. septembra 2009** sa uskutoční voľba členov Farskej ekonomickej rady.

Právo voliť členov FER má :

- volič, ktorý je plnoletý, a dovšil 18 rokov života.
- Starí a chorí, ktorí svoj volebný lístok vyplnia doma a prostredníctvom rodinného príslušníka ho odovzdajú svojmu farárovi.

Právo voliť nemajú :

- nepľnoletí (menej ako 18 rokov života)
- osoby (neveriace alebo nepraktizujúce svoju kresťansko-katolícku vieru, príslušníci iných cirkví alebo náboženských spoločností, ktoré nie sú v plnom spoločenstve s Katolíckou cirkvou /neplatí pre členov Gréckokatolíckej cirkvi, tí sú v plnom spoločenstve s cirkvou/, finančne neprispievajúce pre potreby nášho kostola alebo farnosti).
- osoby prihlásené k trvalému alebo prechodnému pobytu v iných farnostiach, napr. v Bratislave alebo v Blatnom. Právo voliť majú vo svojich farnostiach, v ktorých bývajú.

Spôsob volieb:

- poverené osoby rozdávaním hlasovacích lístkov : kostolníci v sakristii kostola
- na označený lístok, opatrený farskou pečatou, napísať troch kandidátov, o ktorých som presvedčený, že zverenú úlohu budú vykonávať podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia.
- volič má právo hlasovať len jedným hlasovacím lístkom.
- vyplnené lístky budú odovzdané pánu farárovi v nedeľu 6.9.2009 po sv. omšiach.
- novozvolení členova FER v nasledujúcu nedeľu
- 13. septembra 2009 pri farskej sv. omši o 9,15 h. zložia pred pánom farárom a farským spoločenstvom predpísanú prísahu, a tým sa formálne stanú členmi FER.
- FER budú v našej farnosti tvoriť piati členovia, ktorí získajú najviac hlasov.

Duchovná podpora

- tieto úkony volieb duchovne podporovať modlitbou, dobrými skutkami a pod.

Hlasovacie lístky sú Vám k dispozícii v sakristii kostola. Môžete si ich už vyzdvihnúť u pánov kostolníkov !

Malý človek

Malý človek, ty nikdy nestojíš vo svetle rámp, tvoje meno sa nikdy neobjaví v novinách. Spolu s mnohými inými nenápadne stojíš v tieni. Robíš si svoju prácu, každý deň svoju zvyčajnú prácu. Ty si ten nepozorovaný chodec, ktorý musí uskakovať z cesty autám, cyklista, ktorého v daždi ostriekavajú okoloidúce autá.

Malý človek, ty nie si bohatý. Nemáš žiadne vplyvné známosti. Neinkasuješ nijaké dividendy. Neprebíjaš sa životom na úkor iných. Máš ruky, aby si dával. Smeješ sa a ľudí máš rád.

Malý človek, možno nikoho nemáš a si celkom sám. Nikto ti nepovie; Dobré ráno! Nikto ti nepovie: Dobrú noc! Zhováraš sa so svojou mačičkou alebo so svojím psíkom. Sedíš na lavičke v parku, krmíš vtáky omrvinkami, ktoré si priniesol. Malé veci sú ti blízke. Si blízko prírode.

Malý človek, si jednoducho človek, a preto si veľký.

Malý človek, pre mňa si veľký!

Si poslednými pľúcami na tomto svete, vďaka ktorým sa môžeme nadýchnuť.

Phil Bosmans „Danuj úsmev“

KPúč od toaletného zariadenia na cintoríne je k dispozícii v sakristii kostola.

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia (B)

17.VIII. pondelok

18.00 Za + *Emila, Annu a Mariana*

18.VIII. utorok

18.00 Za + *Annu Uhlárovú*

19.VIII. streda

18.00 Za + *z rodiny*

20.VIII. štvrtok

18.00 Za + *Jozefa a Máriu Peškových*

21.VIII. piatok

18.00 Za + *Štefana a manželku Oľapkových a deti*

22.VIII. sobota

18.00 Za + *Ferdinanda a Helenu Tibenských a zaťa Antona*

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

23.VIII. 21.Nedeľa cezročného obdobia (B)

8.00 Za + *Viktora a Máriu Feketeových a rodičov*

9.15 Za *farníkov*

Liturgický kalendár

17.VIII. pondelok sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. utorok sv. Helena, bl.Leonard, opát

19.VIII. streda sv.Ján Eudes, kňaz

20.VIII. štvrtok sv.Bernard, opát, učiteľ Cirkvi

21.VIII. piatok sv. Pius X., pápež

22.VIII. sobota Panna Mária Kráľovná

Anjel ODVAHY

Staré nemecké slovo muot prapôvodne znamenalo „o niečo sa usilovať, po niečom veľmi túžiť, chcieť to“. To zodpovedá gréckemu slovu thymos, ktoré označuje duševný stav, emocionálnu časť duše. Od 16. storočia slovo odvaha čoraz viac naberalo význam slova statočnosť. Statočnosť patrí medzi štyri najdôležitejšie cnosti. Označuje nebojácnosť pri vzniku nebezpečenstva. Podľa etika Demmera vychádza z veľkomyseľnosti ducha a vyžaduje obetavosť, silu presadiť sa, ako aj vôľu uplatniť sa. Odvaha a statočnosť sa nevyžadujú len od vojakov, ale od každého človeka. Všetci potrebujeme odvahu, aby sme žili vlastný život, ktorý nám bol určený od samotného začiatku. Príliš ľahko sa prispôsobujeme druhým, preberáme ich predstavy, aby sme neplávali proti prúdu. Dnes síce na jednej strane vládne silný liberalizmus, ktorý všetko dovoľuje, zároveň však možno pozorovať veľkú uniformitu. Média prezentujú normu, aký má dnes človek byť, ako má zmýšľať, ako sa má obliekať, čo má robiť. Vyžaduje si veľkú odvahu byť iný. Byť taký, ako mi to vyhovuje a ako to považujem za správne.

Potrebuješ anjela odvahy, keď tvoji kolegovia v práci broja proti kolegyni. Vyžaduje si to odvahu nenadávať spolu s ostatnými a poukázať na to, že by bolo najlepšie povedať jej to osobne, alebo prerušiť reči o druhých s poznámkou, že to všetko by sa dalo vidieť aj v inom svetle. Najprv ťa nikto nepochopí. Možno ti ostatní dokonca vytknú, že si farizej. Tá kolegyňa je predsa taká nemožná! Ľudia sa nedajú tak ľahko zneistiť. Ak naberieš odvahu prerušiť klebety o druhých, klebetníci sa cítia prichytení pri čine a budú sa chcieť obhájiť tak, že ti podstrčia čierneho Petra. V takom prípade potrebuješ veľkú dávku odvahy, aby si presadil svoj názor aj vtedy, keď ťa ostatní budú chcieť vyčleniť a budú ti vyčítať, že aj ty klebetíš o druhých.

Nech ti anjel odvahy stojí po boku, keď budeš musieť rozhodovať o svojom živote, či o svojej kariére. Svadba, teda odvaha zviazať svoj život so životom iného človeka, je len jedno z takýchto rozhodnutí. Naším súčasníkom sa vyčíta, že sa nevedia rozhodovať, že rozhodnutia odsúvajú a najradšej by sa vôbec neviazali. Každé rozhodnutie ma zaväzuje, aspoň najbližší čas. A pred takýmto záväzkom majú mnohí strach. Pred dôležitými rozhodnutiami môžeš poprosiť anjela odvahy, aby ti pomohol. Nikdy nebudeš mať záruku, že tvoje rozhodnutie je absolútne správne. Absolútne správna cesta pre nás nejestvuje. Napriek tomu sa na križovatkách nášho života musíme rozhodovať. Môžeme sa vydať iba jednou cestou, ak sa chceme dostať ďalej. A každá cesta nás raz zavedie do úzkeho priesmyku, cez ktorý musíme prejsť, aby sa náš život mohol rozšíriť. Ježiš nás vyzýva, aby sme vchádzali tesnou bránou a vybrali sa úzkou cestou (porov. Mt7,13-14). Širokou cestou kráčajú všetci. Musíš si nájsť svoju vlastnú cestu. Nestačí sa riadiť podľa iných. Musíš presne načúvať, ktorá je tvoja cesta. A potom sa musíš odvážne rozhodnúť a vykročiť, aj keď sa tam budeš cítiť príliš osamelo. Len tvoja vlastná cesta ti dovoľí rásť a privedie ťa k pravému životu.

Život bude pred teba stále stavať úlohy, ktorých sa treba zhostiť hneď. Inak bude neskoro. „Kto neskoro chodí, toho potrestá sám život,“ povedal Gorbačov a tento výrok sa stal okrídlenou frázou.

Anjel odvahy ti môže pomôcť vziať do rúk to, čo sa od teba teraz žiada. Mohol by byť rozhovor, ktorý vyjasní zamotanú situáciu v tvojej rodine. Mohlo by ísť o uchopenie problému, ktorý si všetci v práci podstrkujú. Mohla by to byť návšteva, ktorú už dlho odkladáš a ktorej sa aj tak nevyhneš. Mohol by to byť list, ktorý konečne musíš napísať, aby si si ujasnil istý vzťah, aby si objasnil nedorozumenie. V tvojom všednom dni, je naozaj dosť situácií, keď by pri tebe mal stáť anjel odvahy, aby si urobil práve to, čo je primerané.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobrý Ježišu,
keď prichádzam k tebe, chcem si uvedomiť, aký k tebe prichádzam a čo prežívam v túto chvíľu. Chcem byť pred tebou pravdivý a úprimný. Chcem byť pred tebou taký, aký som, lebo verím, že práve s takým sa chceš so mnou stretnúť a iba tak môže naše stretnutie priniesť skutočné ovocie.

Dobrý Ježišu,
chcem naše dnešné stretnutie prežívať vo svetle evanjeliovkej udalosti, ktorá rozpráva o tom, ako kráčaš po mori a tvoji apoštoli sa zľaknú. Peter povie: Ak si to ty, Pane, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode. A ty si súhlasil. No potom sa strhol víchor. Peter sa naľakal. Začal sa topiť a volal: Pane, zachráň ma.

Ježišu, niekedy prežívam svoj život ako apoštoli, ktorí sa plavili nadránom po mori a nespoznali ťa. Rovnako som zaplavený prácou, a to nie prácou, ktorá by bola tebe vzdialená, a predsa mám neraz pocit, že ťa nevnímam, že sme si navzájom vzdialení. No príde chvíľa a počujem tvoj hlas: Vzchop sa, neboj sa, ja som tu. Tieto tri skutočnosti mi dávaš do môjho života ako úlohu a zároveň uistenie. Hovoríš mi: Vzchop sa. To nie je z tvojej strany výčitka ani pripomenutie, aký som neschopný. Je to prejav dôvery vo mňa. Je to povzbudenie k činnosti. Je to výzva pracovať na sebe samom.

Neboj sa - je výzva k dôvere v teba, k tomu, aby môj pohľad bol stále upretý na teba.

Ja som to - týmito slovami posilňuješ a prehľbuješ moju istotu.

Ježišu, keby som postavil svoj život na tvujich slovách, osvojil si ich a žil v postoji viery, dôvery a istoty, ktoré mi ponúkaš a ku ktorým ma vedieš, keby som sa vskutku nechal viesť tebou namiesto svojho strachu a sebeckva, mohol by som byť lepším človekom. No ako veľmi sa podobám apoštolovi Petrovi v jeho strachu, v jeho malej dôvere, v jeho pochybnostiach, v jeho závahaniach. Ako často sa musíš aj mňa samého pýtať:

Prečo si zapochyboval, ty človek malej Viery?

Áno, Ježišu, stačí len kúsok mojej nedôvery a začínam sa topiť. Pozri, v čom všetkom sa utápam. Topím sa vo svojich starostiach, v návale práce, v ťažkostiach, v každodenných skúškach, v povinnostiach doma, v škole, v práci. Cítim, ako ma v ťaživej zodpovednosti prerastajú.

Topím sa v problémoch, ktorých riešenie odkladám deň čo deň, v slabostiach, ktoré neviem prekonať.

V čom všetkom sa ešte, Pane, topím? Ty to vieš lepšie ako ja, preto ťa s dôverou prosím:

Pane, zachráň ma od straty viery a dôvery v teba. Pane, zachráň ma a nedopusť, aby jestvovalo niečo, čo by ma dokázalo od teba odlúčiť.

Pane, zachráň ma od straty lásky k tebe, k tvojej Cirkvi, k druhým i k sebe.

Pane, zachráň ma od toho, aby sa ma zmocnila samolúbošť, pýcha, zloba života.

Pane, zachráň ma od pokušenia v mojich slabostiach.

Pane, zachráň ma od hnevu a túžby po odplate, keď ma druhí podrážajú.

Pane, zachráň ma od bezradnosti a beznádeje, keď mi starosti prerastajú cez hlavu.

Pane, zachráň ma od pesimizmu, keď sa sila zla javí silnejšia ako sila dobra.

Pane, zachráň ma od pochybností v povolani, ktoré si mi určil.

Pane, zachráň ma od vlažnosti v duchovnom živote.
Pane, zachráň ma od straty zmyslu života a práce.
Pane, zachráň ma, keď sa ma zmocní pokušenie neodpustiť, závidieť, nedopriať.
Pane, zachráň ma, keď sa opakujú moje pády a zlyhania a ja neviem nájsť spôsob, ako s nimi bojovať.
Pane, zachráň ma, keď som plný predsudkov.
Pane, zachráň ma, keď sa ku mne dostávajú správy o škandáloch v Cirkvi a oberajú ma o lásku a dôveru k nej.
Pane, zachráň ma, keď si myslím, že si ku mne nespravodlivý, že iných viac obdarúvaš ako mňa.
Pane, zachráň ma, keď sa ma zmocňuje duchovná temnota a neviem v nej túžiť po tebe.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

DRUHÁ PRÍLEŽITOSŤ Thomas A. Edison pracoval na „absurdnom“ vynáleze, ktorý nazval „svietiacu cibuľu“. Jeho pracovný tím bol pri ňom 24 hodín denne. Keď sa Edisonovi napokon podarilo zostrojiť jednu takúto svietiacu cibuľu a svoj vynález mal predstaviť na slávnostnom zhromaždení vedcov, podal ju chlapcovi - pomocníkovi, aby ju odniesol hore schodmi do miestnosti. Chlapec šiel opatrne, krok za krokom, a dával pritom pozor najmä na svoje ruky. Báľ sa, aby mu nevypadol z rúk tento neoceniteľný výrobok toľkej námahy jeho majstra.

Pravdepodobne si domyslíte, čo sa stalo: Keď pomocník vyšiel až celkom hore, veľká sklenná banka mu pred zrakmi celého zhromaždenia vypadla z rúk a rozbila sa. Tak dopadla prvá žiarovka na svete.

Celý tím sa musel znova pustiť do práce, aby zostrojil ďalšiu „svietiacu cibuľu“. Keď unavení konštruktéri dokončili prácu, zostala ešte jedna úloha - vyniesť vzácny predmet hore do miestnosti. Čo myslíte, komu pripadla? Edison ňou poveril toho istého chlapca, ktorému prvá žiarovka vypadla z rúk.

Tak vyzerá skutočné odpustenie.

Mýliť sa je ľudské, odpúšťať božské.

A. Pope

lectio divina

Skutočný pokrm

Jn 6,51-58

⁵¹Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Ak niekto je z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta. ⁵²Nato sa začali Židia medzi sebou hádať a hovorili: Ako nám tento môže dať jesť svoje telo? ⁵³Ježiš im povedal: Amen, amen, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. ⁵⁴Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. ⁵⁵Ved' moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. ⁵⁶Kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom. ⁵⁷Ako

mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. ⁵⁸Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.

Ďalšie čítania: Prís 9,1-6; 234,2-3.10-15; Ef 5,15-20

1 ČÍTANIE:

Ježiš pokračoval vo svojom učení o tom, že je „chlebom života“. Jeho poslucháči boli urazení. Vnímali len doslovný význam slov, ale nie ich duchovnú hĺbku. Neboli schopní prijať Ježišovu skutočnú myšlienku. Na jednej strane je to obraz, ktorý nám pomáha chápať. Keď jeme jeho telo, chceme prijať a absorbovať osobnosť Ježiša a jeho poslanstvo spásy. Na druhej strane je to sviatosť. Jeho slovo sa zmení na chlieb a umožní nám „jesť jeho telo“, keď sa s ním stretávame v Písme a Eucharistii. Teda ten, kto požíva Ježiša v jeho slove alebo Eucharistii, žije v Ježišovi a Ježiš žije v ňom. Ježiš hovoril o hlbokom vzťahu, ktorý bude u jeho učeníkov rásť, ak budú akceptovať jeho slová a budú jesť sviatosťným spôsobom jeho telo. Ich vzájomný vzťah bude pripomínať vzťah medzi Ježišom Synom a Otcom, ktorý ho poslal na tento svet. Toto je tajomstvo kresťanského života. Nie je to len otázka dobrého a morálneho života. Podstatná je milosť a vzťah. Život musíme žiť v prehlbujúcom sa spoločenstve s Otcom, Synom a Duchom Svätým. Takto budeme odrážať život Trojice - keď budeme mať rovnaký charakter, priority a budeme v ustavičnom dialógu s nimi, vďaka ich milosti budeme počuť niečo z ich rozhovorov.

2 MEDITÁCIA:

Zúčastňujeme sa na tom, čo Cirkev nazýva Eucharistiou? Ako to ovplyvňuje náš život? Máme ťažkosti prijať túto myšlienku o Ježišom tele a krvi?

Prečítajme si 1Kor 15,35-42. Uvažujme o tom, čo znamená, že Ježiš žije v nás a my v ňom. Ako to ovplyvňuje naše myšlienky a správanie?

3 MODLITBA:

Vrátíme sa k 34. žalmu. Chvála pokračuje, ale v tomto týždni sa sústreďujeme na úctu voči Bohu. Žalmista hovorí o tom, že hľadáme materiálne dobrá a dlhý život a porovnáva to s úctou voči Bohu. Použijme tieto verše ako východiskový bod pre naše slová a chválu Boha. Keď sa dostaneme k veršom o úcte voči Bohu, nájdime si čas a počúvajme, čo nám Boh hovorí o našom životnom štýle.

4 KONTEMPLÁCIA:

Spoločnú niť v dnešnej liturgii tvorí múdrosť, ktorou sa učíme pozeráť na veci Božím pohľadom. Verše z Prís 9,1-6 robia z múdrosti osobu. Sme pozvaní jesť a piť to, čo pre nás pripravila. Ef 5,15-20 pokračuje v téme múdrosti a podáva nám veľmi praktické rady. Musíme byť naplnení Duchom Svätým a zistiť, čo Boh chce, aby sme robili.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku